

Отвѣтници: Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca — MIUR, Università degli Studi Roma Tre

Преюдициални въпроси

- 1) Допуска ли, предвид принципа на равностойност, клауза 5, озаглавена „Мерки за предотвратяване на злоупотребата“, от Рамковото споразумение, което е част от Директива 1999/70/ЕО от 28 юни 1999 година — „Директива на Съвета относно Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (СЕЕР)“⁽¹⁾ — въпреки че не съществува общо задължение за държавите членки да предвидят преобразуването на срочните договори в договори с неопределена продължителност, национална правна уредба като тази по член 29, параграф II, буква d) и параграф IV от Законодателен декрет № 81 от 15 юни 2015 г. и член 36, параграф II и параграф V от Законодателен декрет № 165 от 30 март 2001 г., която изключва за университетските изследователи, назначени по срочен договор за три години, който може да бъде продължен с две години съгласно член 24, параграф III, буква а) от Закон № 240 от 2010 г., възможността за последващо установяване на правоотношение с неопределена продължителност?
- 2) Допуска ли, предвид принципа на равностойност, клауза 5, озаглавена „Мерки за предотвратяване на злоупотребата“, от Рамковото споразумение, което е част от Директива 1999/70/ЕО от 28 юни 1999 година — „Директива на Съвета относно Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (СЕЕР)“ — въпреки че не съществува общо задължение за държавите членки да предвидят преобразуването на срочните договори в договори с неопределена продължителност, национална правна уредба като тази по член 29, параграф II, буква d) и параграф IV от Законодателен декрет № 81 от 15 юни 2015 г. и член 36, параграф II и параграф V от Законодателен декрет № 165 от 30 март 2001 г., която се прилага от националните съдилища на съответната държава членка по такъв начин, че право на запазване на трудовото правоотношение се предоставя на лица, наети от публичната администрация по гъвкав трудов договор съгласно трудовото законодателство, без като цяло на служителите, наети за определен срок от тази администрация, да се признава публичноправен режим, след като не съществува (по силата на горепосочените национални разпоредби) друга ефикасна мярка в националната правна система за санкциониране на подобни злоупотреби срещу работниците или служителите?
- 3) Допуска ли, предвид принципа на равностойност, клауза 5, озаглавена „Мерки за предотвратяване на злоупотребата“, от Рамковото споразумение, което е част от Директива 1999/70/ЕО от 28 юни 1999 година — „Директива на Съвета относно Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (СЕЕР)“ — въпреки че не съществува общо задължение за държавите членки да предвидят преобразуването на срочните договори в договори с неопределена продължителност (...) национална правна уредба като тази по член 24, параграф 1 и 3 от Закон № 240 от 30 декември 2010 г., която предвижда сключването и продължаването на срочни договори между изследователи и университети общо за срок от пет години (три години с възможност за продължаване с две години), като поставя сключването в зависимост от условията да се извърши „[в] рамките на наличните програмни ресурси за научноизследователска, преподавателска, допълнителна преподавателска работа и услуги за студентите“, а продължаването в зависимост от „положителната оценка на извършената преподавателска и научноизследователска работа“, без да определя обективни и прозрачни критерии за проверка дали сключването и продължаването на такива договори действително отговарят на реална потребност, дали те са подходящи и необходими за постигане на преследваната цел, и следователно съдържа сериозен риск да се установят злоупотреби при използването на този вид договори, поради което тази уредба може да се окаже несъвместима с обхвата и полезния ефект на Рамковото споразумение?

⁽¹⁾ Директива 1999/70/ЕО на Съвета от 28 юни 1999 година относно Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (СЕЕР) (ОВ L 175, 1999 г., стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 5, стр. 129).

Преюдициално запитване от Tribunale di Milano (Италия), постъпило на 23 април 2019 г. — Condominio di Milano/Eurothermo SpA

(Дело C-329/19)

(2019/C 288/21)

Език на производството: италиански

Запитваща юрисдикция

Tribunale di Milano

Страни в главното производство

Жалбоподател: Condominio di Milano

Ответник: Eurothermo SpA

Преюдициален въпрос

Допуска ли понятието „потребител“, прието с Директива 93/13/ЕИО ⁽¹⁾, квалифицирането като потребител на субект (като етажната собственост в италианската правна система), който не попада в обхвата на понятията „физическо лице“ и „юридическо лице“, когато такъв субект сключва договор за цели, които са извън упражняваната от него професионална дейност, и се намира в положение на по-слаба страна спрямо продавача или доставчика както от гледна точка на възможностите си да преговаря, така и на своята информираност?

⁽¹⁾ Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори (ОВ L 95, 1993 г., стр. 29; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 2, стр. 273).

Преюдициално запитване от Landgericht Stuttgart (Германия), постъпило на 24 април 2019 г. — Eurowings GmbH/GD, HE, IF

(Дело C-334/19)

(2019/C 288/22)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Landgerichts Stuttgart

Страни в главното производство

Жалбоподател: Eurowings GmbH

Ответници: GD, HE, IF

Преюдициални въпроси

Следва ли разпоредбите — по-специално член 5, параграф 3 — на Регламент (ЕО) № 261/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 11 февруари 2004 година относно създаване на общи правила за обезщетяване и помощ на пътниците при отказан достъп на борда и отмяна или голямо закъснение на полети, и за отмяна на Регламент (ЕИО) № 295/91 ⁽¹⁾ да се тълкуват в смисъл, че спонтанно отсъствие на значителна част от летателния персонал — поради излизане в отпуск по болест („самоволна стачка“) — на въздушен превозвач, който за полета е отдал под наем самолет заедно с екипажа на „опериращия въздушен превозвач“ по смисъла на член 2, буква б) от Регламента в рамките на договор за отдаване под наем на самолет с екипажа („wet lease“), но не носи отговорността за извършване на полета, има за резултат, че „опериращият въздушен превозвач“ също не може да се позове на „извънредните обстоятелства“ по смисъла на член 5, параграф 3 от Регламента в съответствие с решение от 17 април 2018 г., Krüsemann и др., C-195/17 и др. ⁽²⁾?

⁽¹⁾ ОВ L 46, 2004 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 12, стр. 218.

⁽²⁾ EU:C:2018:258.